

Błogosławione będą wszystkie narody

Przymierze Abrahamowe

Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak liczne potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza (...) - 1 Moj. 22:17.

Przymierze z Abrahamem jest jednym z bardziej wszechstronnych przymierzy zapisanych w Biblii: „Przysiągłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedynego syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak liczne potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Moj. 22: 16-18).

Obietnica ta określa wolę Bożą wobec ludzkiego stworzenia i jest podstawą dla odkupienia zapewnionego przez Jezusa oraz przyszłych błogosławieństw. Bóg dostrzegł u Abrahama chęć wiary i oddania, na tyle zadawalającą, że ustanowił go ogniwem dla przyszłych błogosławieństw przeznaczonych dla człowieka. Abraham nie otrzymał jednak „obietnic Abrahamowych” od razu.

Tak brzmi oryginalna obietnica: „I rzekł Pan do Abrama: Wyjdź z ziemi swojej i od rodziny swojej, i z domu ojca swego do ziemi, którą ci wskażę. A uczynię z ciebie naród wielki i będę ci błogosławił, i uczynię sławnym imię twoje, tak że staniesz się błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławiącym tobie, a przeklinających cię przeklinać będą; i będą w tobie błogosławione wszystkie plemiona ziemi” (1 Moj. 12:1-3).

Na przestrzeni czasu, obietnica została rozwinięta. W 1 Moj. 13:15,16 dodana została aluzja o prochu ziemi: „Bo całą tę ziemię, którą widzisz, dam tobie i potomstwu twemu na wieki. I rozmnożę potomstwo twoje jak proch ziemi, również potomstwo twoje będzie mogło być policzone.” Wyrażenie o gwiazdach zostało dodane później: „(...) Spójrz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli możesz je policzyć! I rzekł do niego: Tak liczne będzie potomstwo twoje” (1 Moj. 15:5).

Obietnica Boża była bezwarunkowa, ale Abraham musiał udowodnić swoją wiarę i poziom oddania: „Przez wiarę Abraham przyniósł na ofiarę Izaaka, gdy był wystawiony na próbę, i ofiarował jednorodzonego, on który otrzymał obietnicę. Do którego powiedziano: OD IZAAKA NAZWANE BĘDZIE POTOMSTWO TWOJE. Sądził, że Bóg ma moc wskrzeszać nawet umarłych; toteż jak-

by z umarłych, mówiąc obrazowo, otrzymał go z powrotem” (Hebr. 11:17-19). Ponieważ Abraham postąpił zgodnie z tym, co wyznawał, Bóg przysiągł mu, poprzez obietnicę Abrahamową, że w jego nasieniu błogosławione będą wszystkie narody ziemi (1 Moj. 22:16-18).

Badacze Pisma od dawna rozumieją symbolikę „gwiazd” i „piasku”, przypisując ilustracjom szersze znaczenie. Gwiazdy przedstawiają duchowe potomstwo Abrahama (kościół pierworodnych), podczas gdy piasek przedstawia ziemskich potomków Abrahama (w tym ostatecznie całą odnowioną ludzkość).

Gwiazdy

W 1 Moj. 15 Abraham poprosił Boga o zapewnienie obietnicy potomka. Abraham nie miał wówczas dziecka i wydawało się, że będzie po nim dziedziczył któryś ze sług, Eliezer z Damaszku (1 Moj. 15:2,3; 14:4). Jednak Pan zapewnił: „(...) Nie ten będzie dziedzicem twoim, lecz ten, który będzie pochodził z wnętrzości twoich, będzie dziedzicem twoim” (1 Moj. 15:4). Św. Paweł twierdził, że tym obiecany dziedzicem był Izaak, który przedstawiał duchowe potomstwo Abrahama (Gal. 3:16, 29; 4:28). Bóg powiedział dalej: „(...) Spójrz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli możesz je policzyć! I rzekł do niego: Tak liczne będzie potomstwo twoje” (1 Moj. 15:5). Obietnica o Izaaku była zatem powiązana z gwiazdami, tak jak byśmy się tego spodziewali, gdyby gwiazdy przedstawiały duchowych potomków Abrahama, jak Izaak.

Powiązanie gwiazd z Izaakiem zostało ponowione, kiedy Bóg powtórzył obietnicę Abrahamową przed Izaakiem, Wówczas Bóg wykorzystał jedynie symbol gwiazd, aby określić potomków Izaaka: „Rozmnożę potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i dam potomstwu twemu wszystkie te kraje, a wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez potomstwo twoje” (1 Moj. 26:4).

Apostoł Paweł pisał o potomstwie tej obietnicy, danej Abrahamowi, a potem Izaakowi: „Otóż obietnice dane były Abrahamowi i potomkowi jego, Pismo nie mówi: I potomkom – jako o wielu, lecz jako o jednym: I potomkowi twemu, a tym jest Chrystus” (Gal. 3:16).

Kim jest Chrystus, o którym pisał Paweł? Chrystus oznacza pomazańca i odnosi się do Jezusa ORAZ jego naśladowców. Apostoł Paweł potwierdził to: „Wy zaś jesteście ciałem Chrystusowym, a z osobna członkami” (1 Kor. 12:27). Mając na myśli tego Chrystusa, Jezusa jako Głowę wraz ze swymi naśladowcami jako Ciałem,

św. Paweł napisał: „A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Gal. 3:29). W tym wersecie Paweł jasno utożsamia potomków Abrahama z Jezusem Chrystusem i jego naśladowcami.

W Liście do Rzymian Paweł rozważał nasze synowskie relacje z Bogiem i wykazał, że akceptacja jest wynikiem jego łaski poprzez naszą wiarę w ofiarę Jezusa, jako okup za Adama (Rzym. 3:22-26). Św. Paweł podkreślił fakt, że tak samo jak Abraham został wyróżniony za wiarę, tak my możemy zostać wyróżnieni za wiarę. Przedmiot istoty wiary jest ponownie poruszony w rozdziale czwartym: „A nie napisano tego, że mu poczytano tylko ze względu na niego, ale ze względu na nas, którym ma to być poczytane i którzy wierzymy w tego, który wzbudził Jezusa, Pana naszego, z martwych, który został wydany za grzechy nasze i wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego” (Rzym. 4:23-25). Apostoł podsumował: „Usprawiedliwieni tedy z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa, dzięki któremu też mamy dostęp przez wiarę do tej łaski, w której stoimy, i chlubimy się nadzieją chwały Bożej” (Rzym. 5:1,2).

Paweł stwierdził, że okup zapewniony przez ofiarę Jezusa jest podstawą do przyjęcia przez Boga. Dodatkowo, w próbie przeznaczony dla Abrahama przedstawiony jest obraz ofiary Jezusa – baranka, który został zabity, od założenia świata (Obj. 13:8, 1 Piotra 1:19, 20). We właściwym czasie Jezus Chrystus, Baranek Boży, obiecany potomek Abrahama, ofiarował się chętnie za grzechy świata (Mat. 20:28; 1 Tym. 2:5-6). Ofiarą złożoną przez Abrahama w zamian za Izaaka był baranek, zapewniony przez Boga, co pokazuje, że ofiara Abrahama w postaci Izaaka została przyjęta tak, jakby została złożona na ołtarzu. Jest to zatem dowód na to, że Boże działanie usprawiedliwienia Abrahama przez wiarę opierało się na przyszłej ofierze Syna Bożego.

Przymierze z Abrahamem powstało z Bożej łaski i zgodnie z obietnicą, Chrystus, Głowa i Ciało jest potomkiem, który pobłogosławi wszystkie rodziny na ziemi. Abraham otrzymał obietnicę dzięki wierze, przez wiarę został usprawiedliwiony i dzięki wierze Sara urodziła dziecko obietnicy, mimo podeszłego wieku.

W Gal. 4:21-31 Paweł wykazał, że Sara, prawdziwa żona Abrahama, przedstawia Przymierze Obietnicy dane mu przez Boga. Paweł napisał, że prawdziwym potomkiem, pozaobrazowym Izaakiem, jest Chrystus: „(...) I potomkowi twemu, a tym jest Chrystus” (Gal. 3:16). Jednak aby nie wprowadzić czytelników w błąd, że chodzi tylko o Jezusa, Paweł dodał: „A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Gal. 3:29).

Chrystus, Głowa i Ciało, są jednym potomkiem. Razem są Dzieckiem Obietnicy i pochodzą od tej samej matki, czy przymierza. Dziecko nie może mieć jednej matki dla głowy, a drugiej dla ciała. Paweł wykazał, że to samo odnosi się do duchowego potomstwa. Stwierdził, że zarówno Jezus jaki i kościół są potomstwem Abrahama poprzez obietnicę przedstawioną przez Sarę, więc: „Wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście” (Gal. 4:28). „Bo zarówno ten, który uświęca, jak i ci, którzy bywają uświęceni, z jednego są wszyscy; z tego powodu nie wstydy się nazywać ich braćmi” (Hebr. 2:11).

Zatem będąc jednym z naszym Panem, jesteśmy dziećmi tego samego ojca z tej samej matki (przymierza) i poczętymi z tego samego ducha, dzieląc z Głową (Jezusem) chrzest, pijąc z tego samego kielicha, umierając tą samą śmiercią, doświadczając podobnych cierpień i będąc razem z Nim ukrzyżowani (Mar. 10:38, 39; Rzym. 6:3, 4; Gal. 2:20; 1 Piotra 4:12, 13). Podążając za Jezusem w tych ziemskich doświadczeniach, obiecany mają udział w Jego chwale, będą współwłaścicielami Jego dziedzictwa, radują się tą samą nadzieją, będą mieć udział w tym samym zmartwychwstaniu i zostaną wzbudzeni do życia na tym samym poziomie (nieśmiertelności na boskim poziomie istnienia), zostaną wywyższeni w chwale z Jezusem, aby dzielić z Nim urząd sędziego, kapłana i króla (Rzym. 6:5; Filip. 3:10,11; 2 Tes. 2:14; 1 Piotra 2:9,10; 1 Piotra 4:13; Obj. 20:4,6).

Podobnie jak Izaak został wydany na świat dzięki wierze i łasce Boga, który uczynił to możliwe, tak pozaobrazowy Izaak, Chrystus, Głowa i Ciało, jest potomkiem obietnicy dzięki wierze i poczęciu przez Boga poprzez ducha świętego.

Idąc śladami Jezusa, każdy potomek musi okazywać wiarę i posłuszeństwo; każdy musi wyrzec się ziemskich perspektyw i stać się pielgrzymem, obcym na ziemi; każdy musi złożyć swoje ciało jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu (Mat. 16:24,25; Rzym. 12:1; 2 Kor. 5:7; 1 Piotra 1:3). Kroki te prowadzą do osobistego przymierza, które wiernie wypełnione gwarantuje powołanie i miejsce w Ciele Chrystusa, nadane przez spłodzenie i zapieczętowanie duchem świętym. O takim osobistym powołaniu pisał psalmista: „Zgromadźcie mi wiernych moich, którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę” (Ps. 50:5).

Piasek

Określenie to po raz pierwszy pojawia się w odniesieniu do ofiary Izaaka. Wydarzenie to ilustrowało śmierć Jezusa będącą okupem za ludzkość, który zapewnia błogosławieństwo wszystkim duchowym oraz ziemskim potomkom Abrahama.

Wśród ziemskich potomków znajdzie się również naród

Izraela i wszyscy ludzie. Apostoł napisał: „A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę tajemnicę: zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą” (Rzym. 11:25). Paweł miał na myśli, że kiedy zgromadzeni zostaną wszyscy potomkowie duchowi spośród pogan, następnie wybawiony zostanie Izrael. Prorok potwierdził, jakoby Izrael miał być wśród ziemskich potomków: „A liczba synów Izraela będzie jak piasek morski, którego nie można ani zmierzyć, ani zliczyć. I będzie tak, że zamiast mówić do nich: Wy nie jesteście moim ludem, będzie się do nich mówiło: Synami Boga żywego jesteście” (Oz. 2:1). W Obj. 20:8, określenie piasek morski odnosi się do odnowionej ludzkości. Szatan: „(...) wyjdzie, by zwieść narody, które są na czterech krańcach ziemi (...), a liczba ich jak piasek morski.”

W Tysiącleciu, okresie panowania Chrystusa, naród Izraela przejrzy. Następnie, przez Izrael błogosławione będą wszystkie narody, światłość chwały Bożej wypełni całą ziemię, a oczy niewidomych (dosłownie i w przenośni) zostaną otwarte: „I stanie się w dniach ostatnich, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w piel-

grzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nasz uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu. Wtedy rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów. I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą już się uczyć sztuki wojennej” (Izaj. 2:2-4).

Na zakończenie Tysiąclecia, wszystko będzie na powrót w pełnej harmonii ze Stwórcą. Ludzkość uzna i odda cześć Panu Jezusowi (Filip. 2:9-11), a Bóg otrze łzy z oczu wszystkich ludzi (Obj. 21:4). Wówczas spełni się modlitwa Pańska: „(...) Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi (...)” (Mat. 6:10). Ziemię wypełni chwała Pana (4 Moj. 14:21) i od tej pory ludzie będą mogli cieszyć się wiecznym pokojem, zdrowiem, szczęściem, życiem i poczuciem bezpieczeństwa. Wszystkie rodziny na ziemi będą w istocie błogosławione, mimo że obietnica ta została dana Abrahamowi przez Boga tak dawno temu: „I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi (...)” (1 Moj. 22:18).

Kuehmicel Aaron